

Nagy Szent Leó pápa

Pünkösdi beszédéből

Hogy e mai ünnepet az évrnek egyedülállóan jeles napjai között kell tisztelnünk, azt szívében jól tudja mind, aki a katolikus Egyház közösségéhez tartozik. Nem is lehet abban kétség, hogy mily nagy megbecsülés illeti e napot, melyet a Szentlélek Úristen adományozásának mindent felülmúló csodájával fölszentelt.

Mert e nap: a tizedik attól fogva, melyen Urunk minden egeknek fölébe emelkedett, hogy az Atyaistennek jobbára üljön, és ötvenedik az ő feltámasztásától számítva. E nap, íme, reánk ragyogott, és magába rejti mind az Ó-, mind az Újszövetség megszentelő műveinek nagy misztériumait. Így jelenti ki nyilvánvalóan azt, hogy a Törvény a kegyelmet hirdette jóelőre, a kegyelem pedig beteljesítette a Törvényt. Hiszen miképpen az Egyiptomból kiszabadult zsidó népnek a Bárány föláldozása után ötven nappal adatott a Sína-hegyi törvény, azonképpen Krisztus szenvedése, vagyis Isten igaz Bárányának föláldozása és föltámasztása után ötven nappal az apostolokra és mind a hívő népre a Szentlélek alászállott. Ílymódon felismerheti minden figyelmes keresztény lélek, hogy az Ószövetséget beiktató események arra rendeltettek, hogy az evangéliumhirdetés kezdőmozzanatait szolgálják, és ugyanaz a Lélek valósítja meg a második szövetséget is, aki az elsőt létesíté.

„És beteltek mind a Szentlélekkel, és kezdének szólni különféle nyelveken, amint nékik a Szentlélek ad vala szólni.” Ó, mily kész ott a bölcsesség szava, ahol Isten a mester! Mily gyors ott a tanulás, ahol Ő a tanító! Nincs szükség tolmácsra a megértéshez, sem gyakorlásra a szoktatáshoz, sem időre a tanulmányozáshoz, ahol az igazság Lelkének ihletésére — aki ott fú, ahol akar — a más-más nemzetek különféle szava az Egyház szájában közös nyelvvé válik. E naptól fogva ugyanis az evangéliumhirdetés harsonája megzendült; e naptól fogva az adományok zápora, az áldások folyama öntözni kezdé azt, ami előbb sivatag volt és kiaszott föld, mert „az Isten Lelke lebegett a vizek fölött”, hogy megújítsa a föld színét; és az ősi sötétséget elűzendő, az új világosság villámszerűen fölragyogott. A lángnyelvek tündöklő fénye mutatja, mily „fénylő az Úr igéje, s az ő beszéde tűzzel teljes”, meglévén benne a világító erő, hogy értelmet adjon, de az égető hev is, hogy minden bűnt elemésszen.

Indítson mindez a pünkösdnap megünneplésére mindnyájunkat, s örvendzünk a Szentlélek tiszteletében, ki az egyetemes Egyházat megszenteli, és minden értelmes lelket tanításába beavat. Ő a hitnek sugalmazója, ő az igazi tudományok tanára, a szeretetnek forrása, a tisztaságnak pecsétje, és minden erényeknek létesítő oka. Örvendjenek tehát a hívek egész bensejükben, hogy az egy Isten, Atya-Fiú-Szentlélek az egész világon minden nyelveken magasztaltassék, s az, ami a lángnyelvek képében pünkösdkor jelezve volt, az tetteikben megőrződjék, a mi Urunk Jézus Krisztus által, amen.

Ford. Dobszay László